

РЕШЕНИЕ

№ 41287

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **6716**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на А. Ш., [дата на раждане], турски гражданин, притежаващ паспорт № S20979873, издаден на 11.06.2021 г. от властите на Република Турция, с личен номер 23015186590, подадена чрез адв. Ю. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], против Отказ за издаване на виза тип Д, издаден от Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че А. Ш. е турски гражданин, който има сключен брак с българска гражданка в [населено място]. Оспорващият е закупил недвижим имот в Република България, съпругата му е закупила парцел в [населено място], където планират построяване на вила, като двамата планират семейният им живот да бъде трайно установен в Република България. Сочи се пряко засягане на правото на личен и семеен живот, гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека (чл. 8 от ЕКЗПЧОС). Твърди се, че оспорващият е представил всички необходими документи, изискващи се от ЗЧРБ, обосноваващи исканата виза за дългосрочно пребиваване и документи за притежаваните финансови средства, издръжка и подслон, които не са взети предвид от административния орган. Сочи се

немотивираност на оспорения отказ и издаването му при неизяснена фактическа обстановка, тъй като в същия липсват каквито и да било фактически основания. Иска се от съда да отмени оспорения отказ и да върне преписката по подаденото заявление от А. Ш. на административния орган за ново произнасяне с указания по тълкуване и прилагане на закона.

В съдебно заседание и в депозирана по делото писмена защита, оспорващият, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, в съдебно заседание и в депозиран по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие, излага съображения за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза, подадено на 28.02.2025 г., А. Ш. е поискал издаване на виза тип D. Към заявлението са приложени копие от валиден паспорт на А. Ш. S20979873, издаден на 11.06.2021 г. от Властите на Република Турция, валиден до 14.06.2026 г.; Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] от 11.11.2023 г. от [община], област Б.; Декларация от С. З. К. и А. Ш., с нотариална заверка на подписите, с която същите декларира, че имат сключен граждански брак в Република България, който не е фиктивен; Декларация от С. З. К., с нотариална заверка на подписа, с която същата декларира, че по време на престоя им в България лично ще осигурява необходимите средства за издръжка на съпруга й А. Ш.; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, с който А. Ш. закупува недвижим имот гараж с адрес на недвижимия имот в [населено място], [улица], ет. 0; Адресна карта на чужденец на А. Ш. с удостоверен адрес в [населено място], [улица]/4; извадка от регистър БУЛСТАТ за регистрация на А. Ш.; копие на лична карта на С. З. К.; Удостоверение за настоящ адрес на С. З. К. с посочен адрес в [населено място], [улица], ап. 4; Банково удостоверение от „Те-Д. З. Б.-клон С.“, [населено място] относно разполагаема наличност по банкова сметка на А. Ш. в размер на 6 034,80 евро; Резултат от извършена справка за съдимост на А. Ш. от Главна Републиканска Прокуратура И., Република Турция, с легализиран превод и нотариално заверен, съгласно който А. Ш. не е осъждан; Извлечение от Граждански регистър от Общинска дирекция по гражданско състояние У. относно А. Ш., с легализиран превод и нотариално заверено.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е издал оспорения отказ. Като правно основание са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, като фактически основания в стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване е посочено „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание.“ Оспореният отказ е съобщен на А. Ш. на 30.05.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 13.06.2025 г.

В хода на съдебното производство от Министерство на вътрешните работи,

Дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани и представени становища по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, дадени във връзка със заявлението на А. Ш. за издаване на виза вид D.

С писмо рег. № М-7776/17.07.2025 г. Заместник - председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като по електронен път е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност.

От Дирекция „Миграция“ в Министерство на вътрешните работи с писмо рег. № 536400 - 65032 от 17.07.2025 г. е изпратено становище на сектор „Миграция“ в Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - Б., в което се посочва, че искането е повторно, като предишното е от 16.02.2024 г., българската гражданка, родителите и сестра ѝ не са в страната, същата има предишен брак с чужденец, както и две деца български граждани от баща, различен от апликанта, турският гражданин и съпругата му имат съвместни краткосрочни пътувания до и от България, посочена е невъзможност за проверяване на обстоятелствата по чл. 26, ал. 4 от ЗЧРБ, с оглед на което е дадено отрицателно становище с посочени основания чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

По делото е разпитан свидетелят Д., който заявява, че познава жалбоподателя и съпругата му от близо 3 години, тъй като същите са закупили съседно на неговото жилище. Разказва, че си ходят на гости, виждат се през 2-3 месеца – винаги, когато си идват в България, говорят си за много неща. Първоначално в отношенията им е имало бариера, защото жалбоподателят не знаел добре български език, но сега вече говори доста добре. Много си говорят за красотите на България, това лято, по негова препоръка, са направили голяма екскурзия в България, като са обиколили едни от най-красивите места в страната. Били са изключително впечатлени, много им харесва в България. Абсолютно винаги ги е виждал заедно, според него са сплотено и добро семейство и доколкото знае имат планове за трайно преместване в България, за което мисли, че са предприели трайни стъпки. Посочва, че А. Ш. е психолог по професия, но разбира от много други неща, разбира от строителство, сам е направил ремонт на апартамента си, разбира и от ремонт на автомобили и работи грамотно.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Оспореният отказ е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ тези откази не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В жалбата се твърди засягане на права по чл. 8 от КЗПЧОС. Разпоредбата на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС намесата на държавните власти в ползването на тези права е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за

защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му. С оглед на горното съдът намира, че същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс (Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността), както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице основателни съмнения относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с основната конституционна харта на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече, когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение, в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България, е уреден в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците — за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от

такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР предвижда, че се отказва издаване на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи. Ал. 4 предвижда, че във формулярите се посочва основаниято за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

Съгласно чл. 34, ал. 5 от НУРИВОВР формулярите по ал. 1 – 3 се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на отказ за издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице.

Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., издадена от Министъра на външните работи, са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на Министерство на външните работи, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 315/04.11.2024 г. на Генералния консул на Генералното консулство на Република България в И. Завеждащият консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция М. Р., първи секретар, е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите за отказ по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и Приложения № 7 и 8 към чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В конкретния случай съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Спазено е изискването за форма в конкретния случай – не е спорно по делото, че отказът за издаване на виза от типа на процесните се съставя на формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В този формуляр формално се съдържат фактическите и правните основания за издаване на оспорените актове. Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотнесима към неговата хипотеза. Съдът намира, че в конкретния случай административният орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза. Съдебната практика по този вид спорове е

непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. В случая като основание за издадения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, ч. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“ (т. 17) и „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“ (т. 24). Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 4 от НУРИВОВР, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Следва да се сподели разбирането, че мотиви в подкрепа на взетото от административния орган решение е допустимо да се съдържат и в друг съставен в хода на производството от помощен орган документ, поради което липсва пречки те да се определят като достатъчни и изпълващи изискването на АПК за мотивираност на административните актове. Безспорно е, че отказът в конкретния случай е издаден след съгласувателна процедура по чл. 30, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно която разпоредба консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция „Национална сигурност“ освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. В конкретния случай е налице отрицателно становище на сектор „Миграция“ в Областна дирекция на вътрешните работи - Б., в което се посочва, че искането е повторно, като предишното е от 16.02.2024 г., българската гражданка, родителите и сестра ѝ не са в страната, същата има предишен брак с чужденец, както и две деца български граждани от баща, различен от апликанта, турският гражданин и съпругата му имат съвместни краткосрочни пътувания до и от България, посочена е невъзможност за проверяване на обстоятелствата по чл. 26, ал. 4 от ЗЧРБ. Така представеният документ, обаче, съдът намира, че не съдържа каквато и да е информация за наличието на данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а обективира единствено и само отрицателното становище на съответните длъжностни лица.

Безспорно по делото въз основа на събраните писмени и гласни доказателства се установява, че апликантът отговаря на условията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – същият е член на семейство на български гражданин, тъй като има официално сключен граждански брак с българска гражданка - обстоятелство, което не е проверено надлежно и задълбочено от административния орган по време на развитото се производство, приключило с оспорения отказ. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ

разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак със С. З. К., българска гражданка, същата живее на посочения от нея адрес, декларира, че ще осигурява общото им съжителство - обстоятелства, които се установяват и от събраните свидетелски показания и представените писмени доказателства. От страна на съпругата на жалбоподателя е декларирано, че същата поема разходите му за издръжка по време на престоя им в България. Представено е и банково удостоверение с посочена банкова сметка на апликанта и посочена сума в същата. Установено е, че А. Ш. разполага със средства за издръжка съгласно представеното по делото банково удостоверение от „Те-Д. З. Б.-клон С.“, [населено място], удостоверяващо наличност по банковата сметка на А. Ш.. Представеното свидетелство за съдимост удостоверява, че лицето не е осъждано.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на А. Ш.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело *Carpenter* Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело *Boultif*, ЕСПЧ приема, че извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС. Понятието семейство съгласно ЕКПЧОС се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателят и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено, когато се установи, че то е необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита (по-специално) обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В оспорения отказ са посочени правни основания за постановяването му – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, но не са изложени никакви конкретни фактически доводи за това. Такива не се съдържат и в приложените към преписката доказателства. В тази

връзка съдът съобразява и посоченото в представеното по делото становище от сектор „Миграция“ в Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – Б.. Съдът намира, че посочените в отрицателното становище на сектор „Миграция“ в ОД на МВР - Б. констатации, възприети и в сега оспорвания отказ, не водят до формулирания извод. От наличието на предишен брак на съпругата на апликанта и две деца от лице, различно от апликанта, не може да се прави изводът, че бракът е фиктивен, това са обстоятелства, които сами по себе си не могат да обусловят извода за фиктивност. За същността на брачната връзка преки сведения могат да се черпят само от страните в тази връзка. Косвените данни, от които може да се направи извод, че бракът е фиктивен, трябва да водят в цялост до несъмнения извод, че брачното правоотношение е лишено от съдържание. Ако ответникът е имал съмнения в същността на брачната връзка е следвало или да се дадат указания или да се изискат доказателства, за да се извърши проверка, след което административният орган да се произнесе със съответния акт. Като не е установил по безспорен начин горните обстоятелства административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение по чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи процесуална активност на органа за събиране на необходимите доказателства и изясняване на всички значими обстоятелства преди издаването на акта. Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Посочените в оспорения отказ материалноправни основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорените от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

В разглеждания случай, както бе посочено и по-горе, от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка. В оспорения отказ са посочени правни основания за постановяването му чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, но не са изложени никакви конкретни фактически доводи за това. Горното възпрепятства съда да извърши проверка на правилността и обосноваността на изводите на административния орган за наличие на посочените отрицателни предпоставки на закона за издаване на виза.

При тези обстоятелства съдът намира, че отказът е издаден в противоречие с материалния закон, както и при неизяснени обстоятелства. По изложените съображения административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Жалбоподателят не претендира разноси, поради което в настоящето производство такива не трябва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 26 – ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза тип Д, издаден от Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Турция по заявление от 28.02.2025 г. от А. Ш., [дата на раждане] , турски гражданин, притежаващ паспорт № S20979873, издаден на 11.06.2021 г. от властите на Република

Турция, с личен номер 23015186590.

ВРЪЩА преписката на Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Турция за ново произнасяне по заявлението на А. Ш. съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия: